

PAPER DETAILS

TITLE: Ars. Gör. Mustafa IHTİYAR Anısına Yazılar

AUTHORS: Mustafa ihtiyar IÇIN

PAGES: 0-0

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/66446>

ARŞ. GÖR. MUSTAFA İHTİYAR ANISINA YAZILAR

MUSTAFA İHTİYAR 1973-2005

SEVGİLİ MUSTAFA,

Temiz, zarif, gösterişe hiç aldanmayan, dost canlısı ve cömert bir insan olarak fakültemizde derin izler bıraktın. Aramızda hep böyle hatırlanacaksın. Hepimizin, sırası geldikçe göçeceği ebedi aleme çok erken gittin. Mekânın cennet olsun aziz kardeşim. Hasretle...

Prof. Dr. Cemal ÖZGÜVEN
Erciyes Üniversitesi, İİBF Dekanı

SEVGİLİ ASİSTANIM SAYIN MUSTAFA İHTİYAR'IN ANISINA,

Sevgili asistanım, seni kaybetmek mümkün müydü? O kadar hayat dolu, insancıl, adınla bağdaşmayan gençliğin, ince esprilerin, fevkalade bilimsel yeteneğin, pırıl pırıl işleyen bir zekan varken bizi böyle üzerek erken yaşta aramızdan ayrılıp gitmen sana yakıştı mı? Artık tek tesellimiz Tanrının takdiri diyeceğiz.

1973 yılının Nisan ayının 10.cu günü Trabzon'un Dağbaşı kasabasında doğduğun gün ailenin sevincini görür gibiyim. Çünkü nur yüzlü, gülen gözlerin, insanlara büyük bir sevgiyle bakan bakışların ailenin en büyük mutluluk kaynağı olmuştu şüphesiz. 1991 yılında Sakarya Anadolu Lisesini bitirip hemen Ankara

Üniversitesi Hukuk Fakültesine başladın ve 1995 yılında ailenin gurur duyduğu not ortalaması 79.72 puanlık bir başarıyla hiç ara vermeden Fakülteyi bitirdiğinde ülkemiz ve insanlık senden çok hayırlı işler beklemekteydi.

Yine hiç ara vermeden 1995 yılında Kırıkkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde yüksek lisans programına başladın ve aynı zamanda aynı üniversitede İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde araştırma görevliliğine başladın. Daha sonra geldin 81 puanlık KPDS başarılarınla 23 Aralık 1996 tarihinde Fakültemiz Ticaret Hukuku Anabilim Dalından girdiğin araştırma görevliliği sınavını da kazandın. Jürinde anabilim dalı başkanı olarak bende bulunmaktaydım. Diğer üyeler Sayın Prof. Dr. Muzaffer Civelek, Sayın Yrd. Doç. Dr. İsmail Kayar oybirliği ile seni Fakültemiz Ticaret Hukuku Anabilim Dalına araştırma görevlisi olarak almayı kararlaştırdık. Senin gibi biz de seni Fakültemize kazandırmış olduğumuzdan çok mutlu olmuştuk. Senden çok yararlı çalışmalar bekliyorduk. Bu arada 1997 yılı Temmuz ayında girmiş olduğun Adli Yargı Hakimlik sınavını kazandığın halde Fakültemizde araştırma görevliliği yapmayı hakimlik yapmaya tercih ettin. Biz de seni bağrımıza bastık. Gelecekte başarılarından emin olduğumuz için sana gereken her türlü yardımları yapmayı bir borç bildik.

1997 yılında Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Özel Hukuk Anabilim Dalında yüksek lisans programı derslerine başladın. Bir yıl içinde bütün derslerini büyük bir başarı ile 1998 Mayıs ayında bitirdin. Örneğin Kat Mülkiyeti dersinden 100 (yüz) puan alarak. Bu arada Temmuz 1998 de evlendin mutlu bir yuva kurdun. 1999 yılında da kendin gibi sevimli, nur topu gibi Musa adında dünya tatlısı bir oğlun dünyaya geldi. Ne çok severdin sen onu.

Bu arada yine bir yıl içinde yüksek lisans tezini de tamamlayarak 1999 yılının Temmuz ayında yüksek lisansını başarıyla bitirmiş oldun. Hemen yine zaman kaybetmeden 1999 yılı Eylül ayında Marmara Üniversitesi Hukuk Anabilim Dalı Özel Hukuk Bilim Dalı'nda doktora programına girmeye hak kazandın. Doktora derslerini başarıyla bitirip doktora tezine başladığın zaman artık seni Fakültemizde geleceğin Ticaret Hukuku Anabilim Dalı başkanı olarak bekliyorduk. Çünkü Üniversitemize bağlı olarak yeni açılan Hukuk Fakültesinde boş bulunan kadrolara Ticaret Hukuku Anabilim Dalımızda bulunan bütün hocalar geçiş yapınca benden başka kimse kalmamıştı. Benim de emekli olmama az bir zaman kaldı. Ben de ayrılınca bu emek verdiğimiz anabilim dalımızda kimse kalmayacaktı. Özellikle ben de emekli oluncaya kadar yalnız kalmayacaktım. Sen de bunu istemiştin. Beni yalnız bırakmamak için Hukuk Fakültesine geçiş yapmak istemedin. Bu davranışın beni çok mutlu etmişti. Ancak şimdi bu düşüncelerimiz hep boşa çıktı. Ben sensiz yalnız kaldım. Beni böyle yalnız bırakmayacaktın sevgili asitanım Mustafam.

Doktora tezini savunmana ne kadar kalmıştı? 10 gün vardı. Tez hocan Marmara Üniversitesi Ticaret Hukuku Öğretim Üyesi Sayın Prof. Dr. Güzin Üçışık tezini okumuş, beğenmiş ve seni savunma yapmak üzere 2005 Haziran ayı sonlarına doğru beklemekte idi. Halbuki sen Adapazarı'nda 19 Haziran 2005 Pazar günü lanetle andığımız trafik canavarına yenik düştün ve imkansız bir kaza sonucu büyük üzüntü ve acılarla bizden ayrıldın.

Seni unutamıyoruz sevgili Mustafamız. Hani, bana “kötü asistanın yine geç geldi, kulağını çekin hocam” deyip seni bana gammazlayan, aramızı açmaya çalışan, aramıza nifak sokmaya çalışan, sen de sevimli gülücüklerinle “hocam bu bizim aramızı açmaya çalışıyor, nifak sokuyor” dediğin komşun Kenan Güllü ile ben sen üçümüzün bir arada çektiğimiz fotoğrafımız vardı ya, bildiğin gibi yine benim odamın duvarında halen asılı duruyor. Kenan’la her defasında seni yüreğimiz burkularak seyrediyoruz. O güzel anımızın sürekli olmadığına esef ediyoruz. Seninle çok mutlu idik sevgili Mustafamız çok.

Tanrı seni her zaman olduğu gibi bizden ayrı kaldığın müddetçe de mutlu etsin. Tanrının rahmeti üzerinde olsun sevgili Mustafamız.

Prof. Dr. Faruk ANDAÇ
Erciyes Üniversitesi, İİBF
Ticaret Hukuku Anabilim Dalı Başkanı

İHTİYAR,

Bilirsin son zamanlara kadar sana hep ihtiyar diye takılırdım. Sonraları kendi kendime, ihtiyar demeyeyim, kendini yaşlı hissetmesin diye genç demeye başladım. Aramızdan ayrıldığın gün de kapını tıklattım ne oldu, tez bitti mi diye sormak için. Oysa o sıralarda sen ebedi aleme göç etmiştin.

Yaşamındaki önceliklerin ve gösterdiğin hassasiyetlerin şahidiyim. İnşallah ruhun şad, mekânın cennet olur sevgili kardeşim.

Prof. Dr. Şükrü AKDOĞAN
Erciyes Üniversitesi
İletişim Fakültesi Dekanı

AZİZ İHTİYAR,

Bir çok arkadaş gibi, ben de sana “ihtiyar” derdim. Gerçekten de sen bir Türk ihtiyarı kadar kibar ve vakurdun. Olgunluk, sükunet ve ağır başlılık en bariz meziyetlerindi. Bir anda uçuvermen herkeste bir şaşkınlık yarattı. Benim de “eski isyanlarımı depreştirdi” desem yalan olmaz. Ölüm haktır, ama neden erken? Bu bir vade mi, mükâfat mı yoksa kıskançlık mı? İyisi mi gel yine Yunus’a sığınalım. O, bu isyan duygusunu terbiye edebilmiş en büyük insanımızdır.

Yalancı dünyaya konup göçenler
Ne söylerler, ne bir haber verirler
Üzerinde türlü otlar bitenler
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Kimisi bezirgan kimisi hoca
Ecel şerbetini içmek de güç a
Kimi ak sakallı kimi pir koca
Ne söylerler, ne bir haber verirler

Yunus der ki gör takdirin işleri
Dökülmüştür kirpikleri kaşları
Başları ucunda hece taşları
Ne söylerler, ne bir haber verirler...

Gözyaşı yerine dualarımız, sitem yerine de hasretlerimiz senin için. Cennet mekân ol...

Prof. Dr. Mahir NAKİP
Erciyes Üniversitesi, İİBF
İşletme Bölümü

KIYMETLİ HOCAM,

Çileli doktora eğitimimiz sırasında daha yakından tanımıştım seni. Birlikte bitirecektik... Ben bitirdim... Bence sen de bitirdin... Bizimki dünyalık işte...

Senden aldığım emanet kitabı, senin adına fakülte kütüphanesine teslim ediyorum.

Ruhun şad olsun...
Mekânın cennet olsun...

Öğr. Gör. Ahmet Somuncu
Erciyes Üniversitesi, İİBF
Maliye Bölümü

AZİZ KOMŞUM, MUSTAFA İHTİYAR'A,

İlk olarak Yüksek Lisans öğrencisi olduğum zaman, 1996'da tanıdım kendisini, bir sınavımızda gözetmedi. Ben ve arkadaşlar o günden hakkındaki kanaatimizi ortaya koymuştuk, "mülayim bir insan". Tabii o zamanlar onunla mesai arkadaşı olacağımı, dahası, vefatına kadar komşu olacağımı, yakın dost olacağımızı düşünmemiştim. Göreve yeni başladığımda ikimiz de koridorların iki ayrı ucundaydık, arada bir çıkıp gelirdi yanıma, sonra taşındım yanına, komşu olduk. Altı yıl yan yana çalıştık, çok şeyi paylaştık. Birbirimizin yokluğunu hemen hisseder olduk. Zaman geldi, doktora tezlerimiz bitecek ve belki Hukuk Fakültesine gidecek, uzaklaşacak olduk zahirde. Tam o zaman, ne yaparım diye endişe duyarken aramıza dünyalar girdi, ayrıldık. Mustafa İhtiyar, mümtaz bir şahsiyetti.

Hepimiz bilim camiasının insanlarıyız. Bu alandaki seviyemiz, çalışmalarımız belli ölçülerde dışarıdaki insanlar tarafından görülebilmekte ve bilinebilmekte. Bu yüzden ben daha çok görünmeyen ve bilinmeyen yönlerine değinmek lüzumu gördüm, bir dostu ve komşusu olarak. Şüphesiz o da bir insandı, ete ve kemiğe bürünmüş ruhuyla, ancak farklı bir insandı. Benim gözümde onu farklı kılan meziyetleriydi. Hangisinden bahsetmem gerektiğine karar vermekte zorlanıyorum. O kadar çoktu ki, komşumun meziyetleri. Belki de onların hiçbirisi meziyet değildi; her şeyin hızla değiştiği, bayağılaşmaya yüz tuttuğu günümüzde

onun insanî davranışları meziyete dönüştü gözümüzde belki de. Zira, o da bunları bir meziyet olarak görmez ve yapmazdı, doğru olanı yapmak için yapardı.

Komşum, “kul hakkına” çok dikkat eder ve “haramdan” korkardı. Gıybeti sevmez, yapana da yaptırmazdı. Varlığını eşiyle-dostuyla paylaşmayı severdi; izzet-i ikramda bulunur, kendisi de kabul ederdi. Gündelik yaşamımızın lükslerine, cazibelerine itibar etmezdi. Kulluk görevini, gerek sosyal yaşantısı, gerek işi ve bilimsel çalışmalarıyla uyumlaştırabilen nadir insanlardandı, hiç aksatmazdı. Her iki mânâda da görevine sadıktı.

Mustafa İhtiyar espiriye açık bir insandı, kaliteli espirileri severdi. Çoğu zaman espirilerimin odağında kalırdı, köklerinde Karadeniz’lilik vardı. Uçuk kaçık bile olsa beni olgunluğuyla karşılar ve gülerdi. Bazen yakasından asılıp hocası Faruk Bey’e götürürdüm, aramızdaki söz düellosu kulağımda:

“Hocam, kötü asistanınız yine sizden sonra geldi, gecikti”

“Hocam, bu adam (Kenan) aramıza fesat sokmaya çalışıyor”

“Yok, Mustafam evde çalışıyor”

Espiriler espirilerle karşılık bulurdu, hepsi kalbimizden çıkan sevgi dolu sözcüklerdi.

Bazen de odamda bilgisayarın başında bulurdum onu, günlük gazeteleri internetten okurken. “Komşum, hızlı bilgisayarında gazete mi okuyorsun?” derdim. Mütevazı komşuma, bilgisayarının da kendisi gibi ihtiyar olduğunu ve ağır çalıştığını söylediğimi, onun da beni tebessümle karşılamasını unutamam. Bazen de elinde yiyecek bir şeyler olduğu halde odama gelir, “komşu, bunu üzerinde yiyebileceğim önemli bir evrağın var mı?” derdi, espiri yapardı. Çaya davetlerinde duvara vurduğu sesleri kulaklarım arıyor halâ. Okulun ana kapısından girerken genellikle kapıyı ben açar, önce onun girmesini sağlardım. Peşinden söylerdim, “Komşum, yaşça sen benden küçüksün, ama ilmin benden büyüktür, o yüzden önce seni içeri girdiriyorum”. Karşılığı ne olabilir; tebessüm, tebessüm.

Hep pilavımı yemek talebinde bulunurdu. Aramızda ayrı bir muhabbet konusuydu:

“Komşu pilavını ne zaman yiyeceğiz daha”

“Komşum, seni götüreyim lokantaya istediğin kadar pilav yedireyim”

“Yok komşu ben o pilavdan istemiyorum, düğün pilavı istiyorum”

Pilav üstüne de olsa, dostluk, kardeşlik, sevgi ve şefkat sözleri olmayacak artık seninle, yazık ki.

Bilgisayarda çalışmadığı zamanlar, bilgisayarı kapattığı gibi ekranı da kapatırdı, elektrik yakmasın diye. Dönem başında bir sabah odama geldi, “komşu bana bir tükenmez kalem ver” diye. Kayıt haftasıydı, öğrenci danışmanlıklarımız vardı, çalışıyorduk. Öğleden sonraları genellikle çay saatimiz olurdu onunla, genellikle de onun odasında, buluşurduk. Vardığımda baktım ki, odasında sehpanın üzerinde üç-beş tükenmez kalem duruyor. Haliyle söyledim, “ya komşum, burada tükenmez kalemler duruyor, gelip benim bir tane kalemi alıyorsun”. Ona özgü cevap, “ya komşu, onlar öğrencilerin unuttukları kalemler”. Azizim, öğrencilerin

kalemiyle bir satır yazmaktan kaçınıyordu yani. Bu ne incelik! Bu tek örnek değil, daha niceleri vardır hafızamda.

Geç saatlere kadar çalıştığımız olurdu. Bazen birlikte çıkardık, aynı otobüse binerdik. Yorgunluğumuzdan söz ederdik, o buna rağmen “gideyim de bizim delikanlı (biricik oğlu Musa) ile biraz güreş tutayım” derdi. Anlardım ki, o zaman yorgunluğu gider, dinlenirdi. Ailesini çok severdi.

Düşünüyorum da, doğumumuzdan bugüne kadar, kademe kademe pek çok insan girdi hayatımıza. Bunlardan bazıları uzakta kaldı, mesafeli olduk, bazıları kalbimize girdi. Onlar dostumuz oldu; sevgiyi, mutluluğu, tasayı, düşünceyi, fedakârlığı, yemeyi, içmeyi, çok şeyi paylaştık. Ömrümüze haz verdi dostluğumuz. Ne yazık ki, zaman geldi, onları bize veren, almaya başladı, çıkıyorlar hayatımızdan bir bir; mutluluğumuzun yerini acılar alıyor, tarafinde zorlandığımız. Ya Rabbi, ne büyüksün ki, dayanacak sabrı da veriyorsun ve sonra yine bizi dört elle hayata sarılıyorsun. “Büyüklüğüne ve mağfiretine binaen, gönlümüzde taht verdiğimiz dostumuza, aziz kardeşimize sen de mekânından bir yer ver. Ve biz de, yine onunla dostluğumuzu baki kılmayı, komşuluğunu kazanmayı âl-i cenablığından ümit edelim.”

Mustafa İhtiyar, cismin yok artık aramızda. Ama varlığın kalbimizde, hatıran hafızamızda hep yer alacaktır; bilim adamlığın, ender kişiliğin, türlü türlü meziyetlerin hep dostlar meclisinde konuşulacaktır. Sen hep aramızda olacaksın.

Aziz komşum Mustafa İhtiyar, biz senden razı olduk, Allah da senden razı olsun.

Ruhun şâd olsun.

Arş. Gör. Kenan GÜLLÜ
Erciyes Üniversitesi, İİBF
İşletme Bölümü